

**Potápi Árpád János,
a Magyar Országgyűlés Nemzeti
Összetartozás Bizottsága elnökének ünnepi beszéde**

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Sok szeretettel és nagy tisztelettel köszöntöm ma Önöket abból az alkalomból, hogy a Kárpát - Haza Galéria egy újabb kiállításnak ad teret.

Örülök annak, hogy a kutatás és a stratégia-alkotás mellett ilyen fontos feladatkört álmódott és vállalt fel, továbbá fogalmazott meg és azt alkalmazza a Nemzetstratégiai Kutatóintézet Szász Jenő elnök úr vezetése alatt, hiszen úgy gondolom a stratégia gyártás és gondolkodás mellett - ami a jövőt építi - sokat kell gondolkoznunk azon, időt – energiát befektetve, hogy a jelenünket hogyan óvjuk meg és mutassuk be a jövő nemzedékének.

Borsos Tamás bácsi szavait idézte elnök úr, mely gondolat az egész magyarságra érvényes, hiszen nem vagyunk olyan sokan, hogy lemondhassunk egymásról. Amerikában vagy Ázsiában egy kisebb várost töltenék csak meg. Ezért azt szoktam mondani, bárhol is élünk a világban, számítanunk kell egymásra és össze kell tartanunk. Ennek az összetartozásnak minden szinten meg kell mutatkoznia. Ma egy kiállítás megnyitón vagyunk, de ez a kiállítás számunkra alkalmat ad arra, hogy nemzetpolitikáról egyáltalán a magyar nemzetről beszélni tudjunk, meg tudjuk azokat a gondolatokat fogalmazni és azok eredményeit mutatni, amelyekre méltán büszkék lehetünk az elmúlt években vagy akár az elmúlt évtizedekben. Magyar nemzetpolitikáról igazából a XIX. század óta beszélhetünk. Ez szintén a bukoviani székelyekhez köthető, hiszen az 1860-as 70-es években fogalmazódott meg a moldvai csángóságnak a hazatelepítése Magyarországra. Az akkori kormányzat úgy gondolta, a csángók túl sokan vannak ahhoz, hogy a hazatelepítést könnyedén elkezdhesse. Emiatt a bukovinai magyarokra vagy székelyekre figyelt oda az akkori politika és a Szent László Társulat előbb az Al-Dunához, majd később Erdély különböző területeire kezdte meg a hazatelepítésüket. Komolyan gondolkoztak arról, hogy a közel 250-300.000 fős moldvai csángóságot visszatelepítsék Magyarországra. Az első világháborút követően nem volt már kérdés az, hogy nemzetpolitikáról igenis beszélnünk kell, hiszen tudjuk azt, hogy 1918-20 között illetve 1920. június 4-ét követően Magyarország milyen helyzetbe került. Az akkori nemzetpolitika - sarkosan fogalmazva - egyet jelentett a határ revízióval - különböző módokon - de a területrendezést mindenképpen figyelembe véve. Több változata volt ennek: léteztek olyan felfogások, ami a „mindent vissza elvire alapult”, ill. volt olyan, amely az etnikai határok visszaállítása elvét vallotta. 1938 – 44 közötti határmódosítások alapvetően ezt a második gondolatot fogalmazták és testesítették meg. Az 1945-47-es éveket követően nemzetpolitikáról nem lehetett beszélni, hiszen az akkori kommunista kormányzat felfogása az volt, jobb inkább nem beszélni erről a problémáról, hiszen ennek a kérdéskörnek a megemlékezésével csak a nemzettársainknak „ártunk”. Nemzetpolitikáról újra alapvetően 1990-től, Antall József Miniszterelnök úr éles kijelentése után lehet beszélni. Nagyon merészen fogalmazta meg hitvallását, melyben azt fogalmazta meg, hogy természetesen közjogilag 10 millió magyarnak, de lélekben 15 millió magyar miniszterelnökének tartja magát. '90-es években kiépültek azok a

nemzetpolitikai intézmények, közalapítványok, amelyek jól vagy rosszul, de minden esetre a magyarság érdekeit figyelembe véve és szem előtt tartva működtek, végezték a teendőiket. A nagy fordulatot az első Orbán - kormány idején sikerült elérnünk, a három évig tartó előkészületek után megfogalmazott és nagyon nagy többséggel elfogadott státusztörvénnyel, amely a határon túli magyaroknak a jogi helyzetét volt hivatott rendezni. Tudjuk, messze nem került be annyi dolog ebbe a törvénybe amennyire szükség lett volna, minden esetre ennek a törvénynek az elfogadása szimbolikus jelentőségű volt 2001 júniusában. Ezzel a határon túli magyarság - ha élt a lehetőséggel - magyar igazolványhoz jutott és különböző kedvezményeket vehetett igénybe. Az igazi jelentősége az volt, hogy akik ezzel a joggal éltek és a magyar igazolványt meg tudták szerezni, különbnek érezték és közjogi értelemben egy kicsit már a magyar nemzethez tartozónak is érezhették magukat. Mindannyian láthattuk és megélhettük azt a visszalépést, azt a hatalmas megtorpanást, ill. ellenkező irányba való menetelést, amely 2002 után következett be. Ennek csúcspontja 2004. december 5-e volt. Nyilván a sebeket nagyon nehéz begyógyítani, elfelejtetni pedig nem lehet, nem is kell és nem is szabad! Ellenben a 2010 után meghozott intézkedések, törvényi változások úgy gondolom, erre a sebre gyógyírt jelentenek. Méltán lehetünk büszkék ezekre az eredményekre, amelyeket közösen tudtunk elérni. Nem szeretném mindegyiket felsorolni, hiszen mindannyian részesei voltunk ennek a folyamatnak, de talán a legnagyobb eredményt hagyj mondjuk el amelyet Önök is nagyon jól ismernek: több mint 630 ezren - talán még nagyobb számot is mondhatok már - igényelték újra a magyar állampolgárságot és ezek közül kb. 590 ezren az esküt is letették. Tehát a nemzet közjogi értelemben vett újraegyesítése 2010-2011 óta gőzerővel zajlik. Semjén Zsolt Miniszterelnök-helyettes úr jelentése alapján azt mondhatjuk, hogy 1 millió új magyar állampolgárral számolhatunk 2018-at bezárólag. Úgy gondolom, hogy ezek olyan hatalmas eredmények, amelyek sikerére nem is gondoltuk volna sem a '80-as, sem a '90-es de még a 2000-es években sem. Mindazon által a nagy eredmények után a hétköznapokra kell most már odafigyelni, hiszen szép sikereket értünk el, szimbolikus jelentőségű dolgokat hajtottunk végre, viszont most már az ünnepek után a dolgozó hétköznapokat kell megélnünk és ezért kell tevékenykednünk! Szinte minden tevékenységünknek, ténykedésünknek, akik a nemzetért dolgoznak különböző szinteken - akár az országgyűlésben, akár városokat irányítva, akár civil szervezeteket, magyar önkormányzatokat vagy nemzeti tanácsokat vezetnek határon innen és túl - az alapja az kell legyen, hogy egy nemzetben gondolkozzanak. Amennyiben lehet így megfogalmazni - amit Szász elnök úr már megtettek - Kárpát - Hazában gondolkozni és az intézkedésink alapját ez az egy gondolat tudata kell, hogy meghatározza. Nem kell mindig erről beszélni, de a gondolatunk alapja legyen ez, és ha kiállítást vagy hangversenyt szervezünk, ha határtalanul programba vonjuk be a gyermekeinket és utaztatjuk őket Erdélybe, Felvidékre, vagy bármerre mindig ez a gondolat álljon mögötte: összetartozunk és a nemzet érdekében tevékenykedünk. Ebből a szempontból is öröm számomra ez a felkérés, melyet még a Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke vállaltam el nagy örömmel, de idő közben a státuszom megváltozott. A munkaköröm ugyan ez a terület maradt. Öröm számomra az, hogy nemrégiben - mint bizottsági elnök - jártam Lendván ahol egy hangversenyt nyithattam meg és azt követően az egyik hivatalos szereplésem pedig itt Budapesten éppen egy lendvainak a méltatása, lendvaiak körében, akiket sok szeretettel üdvözlök! Örülök, hogy ilyen nagy számban kísérték el az alkotót. Számomra Lendva már-már nem is Szlovéniát, hanem szinte Ausztriát jelenti. Olyan bájjal megáldott hely, ami nyilván megtestesíti a muraköznek, Szlovéniának a szépségét azzal a többes jelentőséggel, hogy a magyar nemzeti közösségnek a székhelye. Lendva elképzelhetetlen lenne az alkotó Király Ferenc köztéri alkotásai nélkül. Aki hivatalos - vagy nem hivatalos - útra megy Lendvára, szinte kötelezően felkeresi Szent István szobrát. Annak megkoszorúzása, ill. a megemlékezések emlékeztetnek arra, hogy a magyarság ott él Lendván és kitart. Úgy gondolom,

hogy Király Ferenc méltatása nem az én feladatom, hisz Önök is jól ismerhetik az életrajzát, az alkotásait. 2005 óta Munkácsy-díjas alkotóművész, 2009 óta Lendva város díszpolgára. Számos köztéri és más területen elhelyezett szobra díszíti nem csak Magyarországon - elsősorban Zala megyében - de Lendván is a városokat, köztereket. Ezúton is szeretnék gratulálni művész úr alkotásaihoz továbbá a szervezőknek a kiállítás megálmodásához.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak!

Potápi Árpád János,
a Magyar Országgyűlés Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke

*Elhangzott 2014. június 24-én, Király Ferenc Munkácsy Mihály-díjas
muravidéki szobrászművész Titkos csodálat című kiállításának
megnyitó rendezvényén, a budapesti Forrás Galériában.*